

povzetek:

prof. dr. Tine Hribar

Etični pomen ustavne prisege

V slovenski ustavi je prisega izrecno predpisana le za predsednika države. Po 104. členu Ustave Republike Slovenije predsednik republike pred nastopom funkcije izreče naslednjo prisego: »Prisegam, da bom spoštoval(a) ustavni red, da bom ravnal(a) po svoji vesti in z vsemi svojimi močmi deloval(a) za blaginjo Slovenije.« Čeprav je izrecno navedena le prisega predsednika države, pa jo pred nastopom svoje funkcije, recimo, funkcije predsednika vlade, izrekajo tudi drugi funkcionarji.

Prisego vsebuje ustavni člen, ki ima normativno, se pravi, pravno veljavo. Zapriseženi funkcionarji so po prisegi pravno dolžni slediti trem normam:

1. spoštovati morajo ustavni red, samo ustavo in iz nje izvirajoče zakone,
2. ravnati morajo po svoji vesti, ne pa, na primer, po kakih zunanjih navodilih,
3. z vsemi svojimi močmi morajo delovati za blaginjo Slovenije, drugače rečeno, v prvi vrsti ne smejo skrbeti za svojo lastno blaginjo ali blaginjo takšnega ali drugačnega sorodstva, še manj za blaginjo kake druge države.

To, da je prisega pravno normirana, pomeni, da je uzakonjena. Da mora tisti, ki jo krši, odgovarjati pred zakonom, tj. pred sodiščem. Je bil v dveh desetletjih slovenske države zaradi preloma prisege sploh kdo poklican pred sodišče?

Ob tem poseben problem predstavlja kajpada odnos med vestjo kot pravno normo in vestjo kot ontološko kategorijo in etično vrednoto.